

...men uff! så nær jeg var til å ødelegge det hele i starten...

En tankevekkende historie om samarbeid med Kjempen

Bildet: Wenche i det norske supportteamet, Kjempen fra Litauen i bakgrunnen.

Av Sharon Broadwell

Norsk hovedleder i VM 24-timers 2013

I vårt telt var støtteapparatet til Latvia, Litauen, Norge og New Zealand. Latvia var nesten aldri til stedet. Litauen hadde 3 løpere og en i støtteapparatet. New Zealand hadde 7 løpere og like mange i støtteapparatet, og vi hadde altså 6 løpere og 5 i støtteapparatet. "N" delen av teltet var altså VELDIG folksomt, mens "L" delen hadde veldig god plass.

Han som hjalp Litauen var en stor gutt. Han var antagelig midt i 20-årene, 2 meter lang, og sterk. Så snart løpet begynte, satte han seg ned i teltet og begynte å røyke. Jeg var på vei til å kjefta på ham, og spørre hva han tenkte på. Så ombestemte jeg meg og tenkte at jeg kunne bruke den første timen å bli venner med ham, og så kunne jeg neste gang han tente en røyk spørre ham om han kunne røyke utenfor teltet.

Det tok ikke en time. Bare 5 minutter senere sa Kjempen til oss at han hadde veldig god plass, og ikke trengte hele bordet. Norge kunne gjerne bruker 25% av bordet hans hvis vi trengte det. Jeg snudde meg til Marit og Wenche og sa at jeg var på vei til å kjefta på ham pga. røyken, og så visste han seg å være veldig snill, og at jeg syntes at vi kunne leve med litt røyk, og mer bordplass i et døgn. De var enige.

Det norske laget var godt forebredt. Vi hadde mer egen mat enn alle de andre landene. Vi hadde laminerte plakater med det norske flagget og navnene til alle løpere. Vi hadde flagg overalt. Og vi hadde både stikkontakt, skjøteledning, vannkoker, og termos. Ingen andre land hadde alt, vi var nok det eneste teamet som hadde tilgang til varmtvann i teltet. Alle andre måtte tigge etter dette noen hundre meter unna. Litauen og New Zealand fort begynte å forsyne seg med varmt vann fra termosen vår. New Zealand spurte snilt til å begynne med. Litauen tok bare vannet. Så oppdaget vi at Kjempen fra Litauen også forsynte seg av våre innkjøpte beger, krus og plastbestikk.

Marit og jeg snakket akkurat sammen om hvorvidt vi burde si fra at dette er saker vi hadde kjøpt inn selv da en løper fra Litauen kom inn og sa noe til kjempen. Kjempen ryddet bordet bakerst i teltet, som viste seg å være en massasjebord. Han var fysioterapeut, og så ut til å være en dyktig en. "Nei", sa jeg "han skal vi IKKE være uvenner med. Jeg skal ut og handle inn flere beger." Litt senere kom Gjermund inn i teltet med åpenbare smerter i ryggen. Kjempen kom rett over og tilbød seg å se på og massere ryggen til Gjermund.

Så da hadde vi et fint samarbeid med Litauen. Vi ga Kjempen litt penger, hele laget hans fikk kinamat vi hadde til overs, pluss varmt vann, beger og bestikk og pudding. Mens Gjermund og Bjørn Tore fikk massasje da de trengte den. Vi hadde blitt venner!

Da alt var over, og Kjempen var klar til å dra, så gikk jeg over og takket ham så mye for all hjelpen og et hyggelig døgn. Han svarte med å si at dette var første gang han ble spurt om å være med laget. Han hadde ikke særlig lyst, og tenkte at dette kunne aldri være noe gøy. Men nå kan han ikke skjønne at en jobb kunne være så fantastisk og hyggelig, og han vil gjerne være med igjen (selv om det aldri kunne være like herlig som denne første gangen).

...men uff! så nær jeg var til å ødelegge det hele ved starten...